

Sajtó és Tájékoztatás

Az Európai Unió Bírósága
123/11. sz. SAJTÓKÖZLEMÉNY
Luxembourg, 2011. november 22.

A C-214/10. sz. ügyben hozott ítélet
KHS AG kontra Winfried Schulte

A nemzeti szabályozás időben korlátozhatja a munkaképtelenség időszaka alatt ki nem vett fizetett éves rendes szabadsághoz való jog halmozását

Ezen időszaknak azonban lényegesen meg kell haladnia a vonatkozó referencia-időszak tartamát

W. Schulte 1964 áprilisa óta a KHS AG német vállalatnál állt alkalmazásban, és olyan kollektív szerződés hatálya alá tartozott, amely szerint a fizetett éves rendes szabadság évi 30 napot tesz ki. E szerződés a ki nem vett fizetett éves rendes szabadság pénzbeli megváltását csak a munkaviszony megszűnését követően teszi lehetővé, és előírja a betegség miatt ki nem vett fizetett éves rendes szabadsághoz való jognak a referencia-időszakot (naptári év) követő tizenöt hónapos átviteli időszak lejártakor való megszűnését.

2002-ben W. Schulte infarktust kapott, amelynek következtében súlyosan fogyatékos lett, és munkaképtelenségnek nyilvánították. Teljes munkaképesség-csökkenése miatt nyugdíjat kapott 2008 augusztusáig, amikor megszűnt a KHS vállalattal fennálló munkaviszonya.

2009-ben W. Schulte a német bíróságok előtt keresetet indított a 2006-ban, 2007-ben és 2008-ban ki nem vett fizetett éves rendes szabadság pénzbeli megváltása iránt. Mivel a referencia-időszak teljes tartama alatt betegszabadságon volt, nem volt lehetősége a fizetett éves rendes szabadsághoz való joga gyakorlására.

A fellebbezést elbíráló Landesarbeitsgericht Hamm (hammi másodfokú munkaügyi bíróság, Németország) megállapította, hogy a német szabályozás és a kollektív szerződés szerint a 2006-os szabadsághoz való jog elvesztett az átviteli időszak lejárta miatt. E körülmények között a bíróság valamely olyan nemzeti szabályozásnak vagy nemzeti gyakorlatnak a munkaidő-szervezésről szóló irányelvvel¹ való összeegyeztethetőségét vizsgálja, amely szerint munkaképtelenség esetén a fizetett éves rendes szabadsághoz való jog átvitele időben korlátozott.

A mai napon hozott ítéletében a Bíróság emlékeztet azon ítélkezési gyakorlatára², amely szerint a minden munkavállalót megillető fizetett éves rendes szabadsághoz való jog az uniós szociális jog különleges fontossággal bíró elve, amelytől nem lehet eltérni, és amelynek a nemzeti hatóságok általi érvényesítése csak az uniós jogban kifejezetten meghatározott korlátok között történhet. A Bíróság hangsúlyozza, hogy már kimondta³, hogy az uniós joggal mindazonáltal nem ellentétes az olyan nemzeti szabályozás, amely az éves rendes szabadsághoz való jognak a referencia-időszak vagy a szabadság átvételére nyitva álló időszak végével történő megszűnését írja elő, amennyiben a munkavállalónak ténylegesen megvolt a lehetősége arra, hogy éljen a szabadsághoz való jogával.

A Bíróság továbbá megállapítja, hogy a jelen ügyben szereplőhöz hasonló különös körülmények között az egymás követő referencia-időszakban munkaképtelen munkavállaló jogosult lenne

¹ A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló, 2003. november 4-i 2003/88/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 299., 9. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 4. kötet, 381. o.).

² A C-173/99. sz. BECTU-ügyben 2001. június 26-án hozott ítélet. Lásd továbbá a [21/01. sz. sajtóközleményt](#).

³ A C-350/06. sz. Schultz-Hoff és társai ügyben 2009. január 20-án hozott ítélet. Lásd továbbá a [04/09. sz. sajtóközleményt](#).

korlátlanul felhalmozni az őt a munkahelyén a távolléte alatt megillető fizetett éves rendes szabadsághoz való jogot.

Márpedig az ilyen munkaképtelenség alatti időszakra vonatkozó fizetett éves rendes szabadság ilyen korlátlan felhalmozásához való jogosultság nem felel meg magának a fizetett éves rendes szabadsághoz való jog céljának. E cél kettős, úgymint egyrészt annak lehetővé tétele, hogy a munkavállaló kipihenhesse munkáját, másrészt pedig rendelkezésére álljon a kikapcsolódásra és szabad időtöltésre alkalmas idő.

Jóllehet a fizetett éves rendes szabadság akkor fejti ki a legteljesebben jótékony hatását a munkavállaló biztonságára és egészségére, ha az esedékesség évében, azaz a folyó évben veszik ki, a pihenőidő nem veszíti el e jelentőségét akkor sem, ha később használják fel. Mindazonáltal, ha az átvitel meghalad egy bizonyos időbeli korlátot, a szabadság pihenőidőként már nincs jótékony hatással a munkavállalóra, és csak a kikapcsolódásra és szabad időtöltésre alkalmas idő minőségét tartja meg.

Következésképpen és magára a fizetett éves rendes szabadsághoz való jog céljára tekintettel a több egymást követő évben munkaképtelen munkavállaló nem halmozhatja fel korlátlanul az ezen időszak alatt szerzett fizetett éves rendes szabadsághoz való jogát.

Ezen körülmények között, a munkavállaló védelmére irányuló fizetett éves rendes szabadsághoz való jog tiszteletben tartása érdekében a Bíróság úgy ítéli meg, hogy minden átviteli időszaknak figyelembe kell vennie a munkaképtelen munkavállalóra több egymást követő referencia-időszakra vonatkozó különleges körülményeket. Így az említett időszaknak többek között biztosítania kell a munkavállaló számára, hogy szükség esetén rendelkezzen felosztható, tervezhető és hosszú távon rendelkezésére álló pihenőidővel. Továbbá minden átviteli időszaknak lényegesen meg kell haladnia a vonatkozó referencia-időszak tartamát.

Emellett ezen időszaknak védenie kell továbbá a munkaadót is a munkavállaló távolléte túlzott mértékű felhalmozásának veszélyétől, és azon nehézségektől, amelyeket a munkaszervezéssel kapcsolatban okoz.

Mivel az átviteli időszak a jelen esetben tizenöt hónap, a Bíróság úgy ítéli meg, hogy ésszerűen fenntartható az ilyen átviteli időszak, mivel az figyelembe veszi a fizetett éves rendes szabadsághoz való jog célját, annyiban, amennyiben pihenőidőként biztosítja jótékony hatását a munkavállalóra.

Következésképpen a Bíróság azt a választ adja, hogy **a több egymást követő referencia-időszak alatt munkaképtelen munkavállaló esetében az uniós joggal nem ellentétes az olyan nemzeti rendelkezés vagy gyakorlat, mint például valamely kollektív szerződés, amely tizenöt hónapos átviteli időszakra korlátozza a fizetett éves rendes szabadsághoz való jog felhalmozását, amely időszak lejártakor megszűnik e jog.**

EMLÉKEZTETŐ: Az előzetes döntéshozatali eljárás lehetővé teszi a tagállami bíróságok számára, hogy az előttük folyamatban lévő jogvita keretében az uniós jog értelmezésére vagy valamely uniós jogi aktus érvényességére vonatkozó kérdést terjesszenek a Bíróság elé. A Bíróság nem dönti el a tagállami bíróság előtti jogvitát. A nemzeti bíróság feladata, hogy az ügyet a Bíróság határozata alapján elbírálja. E határozat a tartalmilag hasonló kérdésben eljáró más nemzeti bíróságokat is köti.

A sajtó részére készített nem hivatalos kiadvány, amely nem köti a Bíróságot.

A kihirdetés napján az ítélet [teljes szövege](#) megtalálható a CURIA honlapon

Sajtófelelős: Lehóczki Balázs ☎ (+352) 4303 5499